

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/5/2024
Identifikačné číslo spisu:	1110231834
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1110231834.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. M., nar. C., bytom Q., zastúpeného ŠÁŠIK & Partners s. r. o., so sídlom Bratislava, Sokolská 18, IČO: 36 860 069, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým na Okresnom súde Bratislava I) pod sp. zn. B1-18C/68/2010, o dovolaniach žalobcu a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. marca 2022 sp. zn. 5Co/126/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. marca 2022 sp. zn. 5Co/126/2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Bratislava I (ďalej v texte rozhodnutia aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 17. októbra 2017 č. k. 18C/68/2010-197, podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej aj „Dohovor“) priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 120 eur za 2 dni zadržania (od 04. 12. do 06. 12. 2002) v súvislosti s trestným stíhaním na základe uznesenia o vznesení obvinenia z 02. 12. 2002 pre trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa a prijímania úplatku, ktoré skončilo zastavením, pretože bolo nepochybné, že sa skutok nestal. Vo zvyšnej časti nemajetkovej ujmy, uplatnenej v rozsahu 300.000 eur z dôvodu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia žalobu zamietol, keď zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktorý je potrebné aplikovať podľa § 27 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., náhradu nemajetkovej ujmy neupravuje. V časti nemajetkovej ujmy vo výške 50.000 eur titulom nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v prieťahoch v trestnom konaní, rovnako žalobu zamietol. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že náhrada nemajetkovej ujmy by prislúchala žalobcovi, len pokiaľ by prieťahy v trestnom konaní pretrvávali aj po účinnosti zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Z vyjadrenia Krajskej prokuratúry v Bratislave boli podľa záverov súdu preukázané prieťahy do 02. 03. 2004, keď z kópie upovedomenia Krajskej prokuratúry v Bratislave z 01. 08. 2005 nie je možné jednoznačne určiť, či sa jedná o opakované konštatovanie prieťahov v konaní, alebo ide o výsledok dozorovej činnosti prokurátora v prípravnom konaní v kontexte s konštatovaním prieťahov v rámci vybavenia sťažnosti z

02. 03. 2004. Súd v civilnom konaní sám nie je oprávnený preskúmať postup orgánov v trestnom konaní z hľadiska účelnosti, rýchlosti a dôvodnosti, teda ani, či tieto nekonali. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je v kompetencii ústavného súdu, všeobecný súd ani v konaní podľa zák. č. 514/2003 Z. z. takúto kompetenciu nemá, čo je zrejmé i z novely zák. č. 514/2003 Z. z., účinné od 01. 01. 2013. V ustanovení § 9 ods. 2 sa taxatívne vymedzuje, z akých podkladov musí civilný súd pri uplatnení náhrady škody pre nesprávny úradný postup z dôvodu prieťahov vychádzať. Žalobca žiadne takéto podklady súdu nepredložil.

2. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolania oboch sporových strán rozsudkom z 22. marca 2022 sp. zn. 5Co/126/2018, rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti a v zamietajúcej časti, týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia potvrdil; v zamietajúcej časti, týkajúcej sa nesprávneho úradného postupu a vo výroku o trovách konania rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

2.1. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie v časti náhrady nemajetkovej ujmy za dva dni zadržania, ku ktorému došlo za účinnosti zák. č. 58/1969 Zb., rozhodol v súlade s čl. 5 ods. 5 Dohovoru vecne správne, v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov, čo napokon žalovaná ani nespochybnila. Priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 60 eur za deň, t. j. na jej hornej hranici, považoval i odvolací súd za primerané, keď žalobca bol v tom čase príslušníkom polície, vyšetrovateľom, teda k zadržaniu došlo jeho kolegami a ako neskôr vyplynulo z výsledku trestného stíhania, celkom nedôvodne. Súd prvej inštancie rozhodol tiež o nepriznaní nemajetkovej ujmy, uplatnenej z dôvodu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, keď v tejto časti s ohľadom na vydanie uznesenia dňa 02. 12. 2002 správne, v súlade s intertemporálnym ustanovením § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., aplikoval zákon č. 58/1969 Zb., ktorý náhradu nemajetkovej ujmy neupravuje. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie (porovnaj sp. zn. II. ÚS 467/2008), teda zákonodarca bol oprávnený limitovať nároky zo zákona č. 514/2003 Z. z. spôsobom vymedzeným v zákone. Vo zvyšnej zamietajúcej časti, týkajúcej sa sumy vo výške 50.000 eur titulom nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nepovažoval za správny, ale v rozpore s ustálenou súdnou praxou, a preto ho v tejto časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP, lebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol preto, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na skutočnosť, že jeho odvolanie sa dlho neprejednávalo. Odvolací súd pri rozhodovaní ignoroval jeho zásadné námietky, ktoré poukazovali na nesprávne právne posúdenie jeho právnych nárokov podľa zákona č. 58/1969 Zb. a nie podľa pravidiel vyplývajúcich z európskej právnej úpravy (čl. 5 ods. 5 Dohovoru). Poukázal napr. na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/177/2008 a možnosť priznania nemajetkovej ujmy spôsobom, ako sa domáhal v žalobe.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti, ktorou odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia, t. j. v časti povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu škody 120 eur, podala dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP, aj žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“). Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4.1. Existenciu tzv. vady zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) žalovaná videla v nedostatočnom odôvodnení a nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nereflektuje na jej viaceré (podstatné) odvolacie námietky. Výtkla odvolaciemu súdu, že nedostatočne vyriešil otázku špecifikácie zodpovednostného titulu, na základe ktorého si žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody, ale aj otázku výšky nemajetkovej ujmy v sume 120 eur. Podľa názoru žalovanej je rozsudok súdu prvej

inštancie nepreskúmateľný a zmätočný, pričom odvolací súd tieto nedostatky neodstránil, nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie nekorigoval, ani sa nepokúsil ich správnosť podporiť vlastným odôvodnením.

5. Žalovaná vo svojom vyjadrení navrhla dovolanie žalobcu odmietnuť.

6. Žalobca sa k dovolaniu žalovanej nevyjadril.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, resp. „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolania podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany sporu, v ktorých neprospech bolo v príslušnej napadnutej časti rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolania obsahujú zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP), a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že obe dovolania sú nielen prípustné, ale aj dôvodné.

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domáčať sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

9. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Hlavnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Rozsudok musí obsahovať odôvodnenie preukázateľne vychádzajúce z objektívneho postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu pre rozhodnutie. Súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa nároku, o ktorom rozsudkom rozhoduje a musí byť z neho zrejmé, ako o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec

právne posúdil.

13. V rozsudku musí byť posúdený celý predmet konania v jeho komplexnosti, vo všetkých problematických otázkach, ktoré sú súdnym konaním otvorené. Súd je v konaní povinný poukázať a dostatočne sa zaoberať argumentami, ktoré žalovaný nárok podporujú, aj s tými, ktoré ho spochybňujú. Znamená to, že musia byť vyriešené všetky právne otázky, nielen niektoré alebo dokonca len jedna z nich. Aby rozsudok bol preskúmateľný a mohol byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v oprávnom konaní z hľadiska posúdenia jeho vecnej správnosti, súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa predmetu konania a musí byť z neho zrejmé, na základe akých dôvodov o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil.

14. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že dovolatelia namietali nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 387 ods. 3 CSP sa náležite nevysporiadal s relevantnými námietkami uplatnenými žalobcom aj žalovanou v odvolacom konaní, týkajúcimi sa nesprávneho právneho posúdenia nárokov žalobcu podľa zákona č. 58/1969 Zb. a nie podľa pravidiel vyplývajúcich z čl. 5 ods. 5 Dohovoru. Žalovaná namietala výšku priznanej škody, ktorá podľa nej nebola dostatočne odôvodnená.

15. Formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 393 CSP. Popri tejto všeobecnej úprave umožňuje ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán, prednesených v konaní pred súdom prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 1296 s.).

16. V zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13. novembra 2018 zverejneného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 47/2018 je odvolací súd povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa tohto rozhodnutia všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. sp. zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Ako v predmetnom náleze pokračuje ústavný súd: „ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.“ Ústavný súd zároveň konštatoval, že absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, i práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru základných

práv a slobôd.

17. Krajský súd v predmetnej veci uviedol, že súd prvej inštancie v časti náhrady nemajetkovej ujmy za dva dni zadržania, ku ktorému došlo za účinnosti zák. č. 58/1969 Zb., rozhodol vecne správne v súlade s čl. 5 ods. 5 Dohovoru a ustálenou rozhodovacou praxou súdov, čo napokon žalovaná ani nespochybnila. Priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 60 eur za deň, t. j. na jej hornej hranici, považoval i odvolací súd za primerané, keď žalobca bol v tom čase príslušníkom polície, vyšetrovateľom, teda k zadržaniu došlo jeho kolegami a ako neskôr vyplynulo z výsledku trestného stíhania, celkom nedôvodne. Rovnako sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pri posudzovaní nárokov z nezákonného rozhodnutia neprichádza do úvahy, skúmať existenciu zavinenia, resp. nezavinenia trestného stíhania vzhľadom na to, že vo vzťahu k nezákonnému rozhodnutiu je relevantný iba výsledok konania v predmetnej trestnej veci, v danom prípade to, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku odvolateľky, že nárok uplatnený žalobcom je premlčaný. Pokiaľ išlo o výšku škody poukázal na precízne dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za správne aj vo vzťahu k výroku o trovách konania. V súlade s rozhodovacou praxou súdov súd prvej inštancie rozhodol tiež o nepriznaní nemajetkovej ujmy, uplatnenej z dôvodu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, keď v tejto časti s ohľadom na vydanie uznesenia dňa 02. 12. 2002 správne, v súlade s intertemporálnym ustanovením § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., aplikoval zákon č. 58/1969 Zb., ktorý náhradu nemajetkovej ujmy neupravuje.

17.1. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa nezaoberal jednotlivými námietkami žalobcu, ktoré uplatnil v odvolaní. Už na prvý pohľad si potvrdzujúca časť rozsudku krajského súdu vnútorne rozporuje, keď v bode 10. pri aplikácii zákona č. 58/1969 Zb. rozhodol aj v zmysle s čl. 5 ods. 5 Dohovoru, keď priznal nárok na nemajetkovú ujmu podľa Dohovoru aj keď ju zákon č. 58/1969 Zb. neumožňoval a hneď v nasledujúcom bode 11. odôvodnenia možnosť priznať nemajetkovú ujmu podľa Dohovoru odmietol. Takýto postup je neprípustný a len on samotný spôsobuje zmatečnosť rozhodnutia.

17.2. Navyiac žalobca ale i žalovaná uviedli dôvody, ktoré mali spôsobilosť spochybniť argumentáciu súdu prvej inštancie (aj v danom smere). S argumentáciou v odvolaniach sa krajský súd nevysporiadal dostatočne, vôbec v danej súvislosti nevysvetlil, prečo pri zadržaní posúdil vzťah zákona č. 58/1969 Zb. a Dohovoru inak ako pri rozhodovaní o nezákonnosti uznesenia o začatí trestného stíhania. Taktiež ostali bez reakcie námietky žalovanej k výške odškodnenia za deň zadržania.

17.3. Pokiaľ ide o priznanie nároku na nemajetkovú ujmu odvolací súd opomenul rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (pozri rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 754/2016), ktorá sa prejavila aj v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2020 sp. zn. 6Cdo/152/2018, zverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 19/2022).

17.4. Posúdenie veci krajským súdom sa tak neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok. Nemožno hovoriť o tom, že by sa žalobca alebo žalovaná „opakovali“ vo svojej argumentácii z konania pred okresným súdom, a tento sa s ich argumentáciou, ktorú použili v odvolaní, už vysporiadal.

18. V zmysle judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Věcná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

19. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd na záver dodáva, že uplatnený dovolací dôvod v zmysle

ustanovenia § 420 písm. f) CSP bol dôvodný, lebo náležitým neodôvodnením napadnutého rozhodnutia, nevysporiadaním sa s podstatnými námietkami strán sporu v odvolacom konaní, došlo k porušeniu procesných práv strany v takej miere, že možno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v ktorom je implikované právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy.

20. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015).

21. Z uvedených dôvodov dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, 2 v spojení s § 450 CSP).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.